

РОВЕН

Я ненавиділа матір майже все життя, але саме її обличчя бачу, коли неприємно.

Коли приходжу до тяти, спостерігаю інше лице. Воно грубе, обвітрене та неохайне. Я бачу його, коли раптова хвиля болю повертає мені свідомість. Знаю, що тепер його образ невіддільний від болю. Хоч коли б побачила його обличчя, пригадуватиму, як мене тягнуло по гострих скелях, здираючи шкіру й оголюючи плоть, відчуватиму нестерпний тиск на груди. Відчуття будуть настільки реальні, наче все відбувається знову. Це обличчя. Знову. Знеприємнення.

ФЕН

Її виносить штормом на плавнику, що хитається на хвилях. Дівчина помічає її, перебуваючи поміж тюленями. Вона прокладає собі шлях крізь їхні товсті лінії тіла й рухається до лінії берега. Вода з шумом прибуває, приплив штовхає безформну купу ближче. У світлі місяця вона здається молочно-білою. Можна розгледіти плече. А водорості — це волосся. Рука перекинута через корч.

Дівчина кидається в темний вир. Вона пірнає та знову з'являється на поверхні. Тягнеться до корча, щоб скерувати його до берега. Коли ноги намагаються пісок, вона підіймається й тягне знахідку за собою. Хвилі б'ють по ногах, але дівчина знає, як рухатися, щоб не впасти. Вона готується до чогось страшного. До чогось небаченого. Але остання хвиля виштовхує корч на пляж, а дівчина розплутує пасма водоростей, щоб відкрити обличчя. Воно не роздуте, не синє й не об'їдене. Жінка дихає.

Дівчину звати Фен, і зараз вона мешкає на цій відкритій ділянці берега з буревісниками, пінгвінами та тюленями. Вона вже давно не підіймалася до маяка на пагорбі, де мешкає її родина. Їй не подобається відходити від моря. Але ця ніч принесла шторм і жінку. Фен бачить блискавки на обрії та чує, як швидко наближається дощ. Недовго думаючи, замість того щоб вивільнити тіло, дівчина тягне його разом з корчем по чорному піску так далеко, як тільки може. Вона наважується ще раз поглянути в це обличчя, зиркнути на створіння, яке з'явилося

з таких глибин, що в це важко повірити. Це подарунок для них чи передвісник біди? А потім Фен починає бігти.

Тут постійно штормить, але ця буря стане найстрашнішою з тих, які вони пережили з моменту прибуття. Фен розуміє по тому, як їй доводиться боротися з вітром, щоб піднятися на гребінь пагорба. Пориви мало не збивають дівчину з ніг. Вдаліні вже видно світло будинку. Щось біле здійнялось у повітря. Це простирadlo, яке хтось залишив сушитися. У сім'ї всі знали, що не можна залишати надворі речі на ніч, і тепер хтось отримає на горіхи через загублене простирadlo. Там далі одна з тачок з інструментами котиться по траві, аж доки черговий порив не відриває колеса від землі, а потім жбурляє її. Вміст тачки розсипається навкруги. Залишити цінні речі надворі — набагато гірше за якесь простирadlo.

Дівчина вже геть не має сил дістатися будинку. Батько бачить Фен на гребені й тієї ж миті кидається до неї. Вони зустрічаються на темній стежині, що веде до берега. Навіть кремезна фігура батька виявляється безсилою проти такого вітру, і чоловік нахилиється ледь не до самої землі, тягнучи доньку до будинку.

— Стий! — кричить Фен. — Тату! Нам потрібен Рафф.

— Я тут, — каже її брат, який з'явився, щоб підхопити дівчину під іншу руку.

За статурою він майже як їхній батько, й удвох вони швидко тягнуть дівчину.

— Чекайте, — каже Фен, розуміючи, що зараз час поділитися на «до» та «після», — там жінка.

ДОМІНІК

Не годиться мати улюбленців, але це про мого меншого. Хіба лише на краплинку, хіба хтось приставить пістолет до моєї голови. Лише якщо від мене наполегливо вимагатимуть відповіді. Не тому, що ми більше схожі, — це про мого старшого. Не тому, що ми схожі менше, — це про мою доньку. Можливо, це тому, що він такий допитливий, добрий і настільки розумний, що аж сльози навертаються на очі. Можливо, тому, що він шепоче щось вітру й чує його голос у відповідь. Та, скоріше за все, я не зможу пояснити чому. Але також причина може полягати в тому, що колись, на одну коротку мить, багато років тому, мені захотілося, щоб він помер.

Я залишаю свого молодшого в безпечному теплому ліжку. Він надто малий, щоби брати його в бурю, хоча йому б не хотілося залишатися. Дощ наближається, коли я йду за старшими на пляж. Тюлені сховалися під хвилі. Пінгвіни вместились у своїх гніздах. Ми з Раффом підхоплюємо жінку й помалу рушаємо назад довгою стежиною під шквальним вітром. Тут немає дерев, щоб прикрити нас. Їх взагалі немає на острові, лише горбики сріблястої трави, яка росте жмутами, та шлях, що стає важчим з кожним кроком проти вітру. Вітер виє нам просто у вуха. Небезпека полягає в тому, що нас може здути вниз.

— Нумо, хлопче! — кажу Раффу, й він завзято чимчикує, трохи випереджаючи мене.

Моя донька каже, що жінка дихала. Це диво, і я знаю, що Фен подумки закликає її не здаватися, донька бажає, щоб це тіло повернулося до життя. Я налаштований менш оптимістично, але маю підозру, що, подолавши таку відстань у бурхливому океані, ця жінка має бути дуже сильною.

Мені доводилося бачити тіло, яке принесло море, і його стан міг би вразити навіть тих, хто бував у бувальцях. Таке важко витримати. Але ця жінка, яку принесло штормове море, сильніша за більшість людей. Її витривалість вражає. З одного боку в неї обдерта шкіра — вся ліва частина, — і я дивуюся, як вода не потрапила до легень. Але насамперед мене непокоїть гіпотермія; її дихання та серцебиття дуже слабкі.

Повернувшись додому, ми з трьома дітьми обережно знімаємо з жінки одяг. Те, що від нього залишилось. Я доручаю Орлі черевики зі шкарпетками й дозволяю Раффу та Фен допомогти з рештою вбрання. Не чіпаємо лише білизну. Фен скидає свій одяг теж.

— Ти не мусиш, — кажу я, але донька без зайвих слів залазить на ліжко і притискається до незнайомки, щоб зігріти її своїм теплом.

Це й справді єдиний спосіб зігріти жінку. Ми з хлопцями накриваємо їх купою ковдр і стежимо за температурою незнайомки. Вона повільно підіймається. Минають години. Ми ходимо поруч, спостерігаємо та чекаємо, а я замислююсь, про що думає моя донька, коли використовує своє тіло, щоби врятувати іншу людину.

Згодом, коли тіло жінки здається достатньо теплим, а я вважаю, що не треба продовжувати, Фен вдягається. На простиралі й на її шкірі кров. Донька вдає, ніби не помічає цього. Ми зосереджуємося на ранах, за допомогою пінцетів обережно

видаляємо клаптики одягу. Кінцівки жінки довгі та сильні, а голова поголена. Обличчя, на яке я майже не дивився, худе, а губи стиснуті. Широка щелепа ходить туди-сюди. Коли закінчуємо з клаптиками та уламками, я зашиваю найбільшу з ран, мої пальці надто великі та незграбні. Ми змащуємо рубці дезінфектором і накладаємо на них усю марлю, яка в нас є, перш ніж забинтуємо тіло. Тепер у незнайомки починається лихоманка: шкіра дуже гаряча на дотик. Вона видає звуки, що лякають нас, я оговтуюсь і відсилаю дев'ятирічну дитину геть з кімнати. Менший обурюється, він хоче допомогти, і я знаю, що звуки шторму лякають його більше, ніж ті, що видає ця жінка. Я піддаюся й дозволяю синові залишитись. Схоже, цю ніч ми проведемо разом.

Сидимо та спостерігаємо за станом жінки. Надворі лютує шторм. Коли здригається вікно, Орлі скрикує, але старе каміння тримається. Море все ще б'ється за жінку та хоче забрати її звідси. Пізньої ночі я думаю, що, хоч вона й врятувалась сьогодні, одного дня океан усе ж забере її.

ДОМІНІК

Я привіз дітей на острів Ширвотер вісім років тому. Для мене стала несподіванкою така багата історія острова. За сотні років існування маяка, на якому ми живемо, він освітлював шлях усім тим людям, що будували своє життя на крові інших живих істот. Нагадування про мисливців на тюленів і китобоїв розкидані вздовж усього чорного узбережжя, а також по мерехтливих сріблястих пагорбах. Спочатку Орлі стверджував, що чує голоси та шепіт тварин, вбитих на цій землі, включно з винищеними вщент видами. Я вже збирався забрати звідси дітей, але знайшлася примара, яка повідала мені, що ті голоси можуть виявитися божим даром. Можливістю запам'ятати те, про що пам'ятати необхідно. Я не знаю, чи справді цей тягар ліг на плечі моєї дитини, але ми тут, ми залишилися, і я вважаю, що моя дружина справді мала рацію. Здається, тварини заспокоюють мого хлопчика.

Зазвичай тут тихо. Життя невибагливе, складається зі щоденних клопотів, з трави, пагорбів, моря та неба. З вітру та дощу, з усмішок, коли ми скупчуємося навколо обігрівача, з книжок, які читаємо щовечора. З рук, якими тримаємо кружку гарячого шоколаду, з голів, які схиляємо, йдучи проти вітру, з мокрого одягу, який скидаємо біля дверей, і зі спроб здалеку відрізнити великого буревісника від альбатроса. Із заморожених харчів, інколи із завантажених фільмів, з навчання, тренувань і музики. З булькотючого ревіння морських слонів, з їхніх кумедних поз, з хутра чи яскраво-помаранчевих брів останніх у світі королівських пінгвінів. З насіння. З виховання.